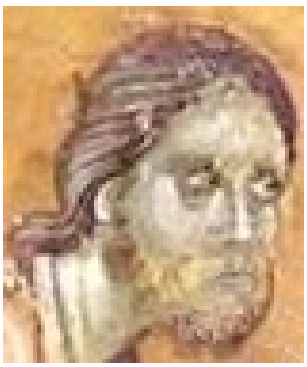
08.11.2012 г. / 07:54:41

Вяра

04.07 по еретическия, †21 юни по православния календар - Св. мъченик Юлиан Тарсийски. Св. преподобни Юлий презвитер и Юлиан дякон

Свети мъченик Иулиан Тарсийски. Фрагмент от стара стенопис. Косово, Сърбия

Свети мъченик ИулианТарсийски († ок. 284-305)

Свети Юлиан, син на сенатор езичник и майка християнка, се родил в киликийския град Аназарв. След смъртта на мъжа си майката на свети Юлиан се преселила в град Тарс в същата провинция. Тук тя кръстила Юлиан в християнската вяра и го възпитавала, като го учела заедно с книжовното обучение на истините на вярата и правилата на християнското благочестие.

Когато Юлиан станал на 18 години, император Диоклетиан подигнал силно гонение срещу християните. Заедно с други християни бил взет и свети Юлиан и заведен на съд при хегемона Маркиан. Но нито жестоките изтезания, нито заплахите, нито обещанията за дарове и почести не могли да склонят благочестивия юноша да принесе езически жертви и

да се отрече от Христа. Цяла година водили Юлиан по различни градове в Киликия, като го подлагали навсякъде на изтезания, но той - подобно на диамант, оставал непреклонен в изповядването на Иисуса Христа. Когато довели Юлиан в град Егея, нечестивите езичници насила отворили устата на светия мъченик и слагали идоложертвено месо и кръв, защото искали с нечестивите жертви да осквернят чистия и свят Христов раб. След това свети Юлиан бил хвърлен в тъмница. Тук дошла при него благочестивата му майка, която навсякъде го съпътствала и умолявала Господа да укрепи сина в неговия страдалчески подвиг. Когато мъчителите задържали майката на свети Юлиан и я изправили на съд, тя помолила хегемона да позволи в продължение на три дни да посещава сина си в тъмницата, за да го убеди да се поклони на идолите. Хегемонът разрешил свободно да отива при него. Тя прекарвала там дни и нощи и с майчинска любов беседвала с него, със сълзи го увещавала да претърпи докрай временните мъчения, за да се сподоби от Господа с вечни блага в царството на мъчениците.

След като изминали три дни, довели свети Юлиан заедно с майка му на съд пред хегемона. Като мислел, че майката вече е уговорила сина си да принесе идолски жертви, хегемонът започнал да я хвали, но тя открито и безстрашно изповядала името на Иисуса Христа и изобличила езическото безбожие. Също и свети Юлиан безстрашно изповядвал и прославял Иисуса Христа - Единия истински Бог, и изобличавал езическото многобожие. Тогава разгневеният хегемон заповядал да мъчат и двамата. На майката на светеца - след много изтезания - отсекли стъпалата на нозете , с които вървяла след сина си, докато го следвала от Тарс. Светия мъченик сложили в чувал, пълен с пясък и с разни отровни влечуги, и го хвърлили в морето. Така завършил своите страдания свети Юлиан. След няколко дни умряла в страдания и неговата благочестива майка и двамата получили венеца на

победата от Христа Бога.

Тялото на свети Юлиан било изнесено от вълните на брега, където го намерила една благочестива вдовица от Александрия и с чест го погребала. Впоследствие светите мощи на Юлиан били пренесени в Антиохия. Свети Иоан Златоуст, докато бил презвитер в Антиохия, почел паметта на светия мъченик Юлиан с похвално слово.

Тропарь мученика Иулиана Тарсийского

глас 4

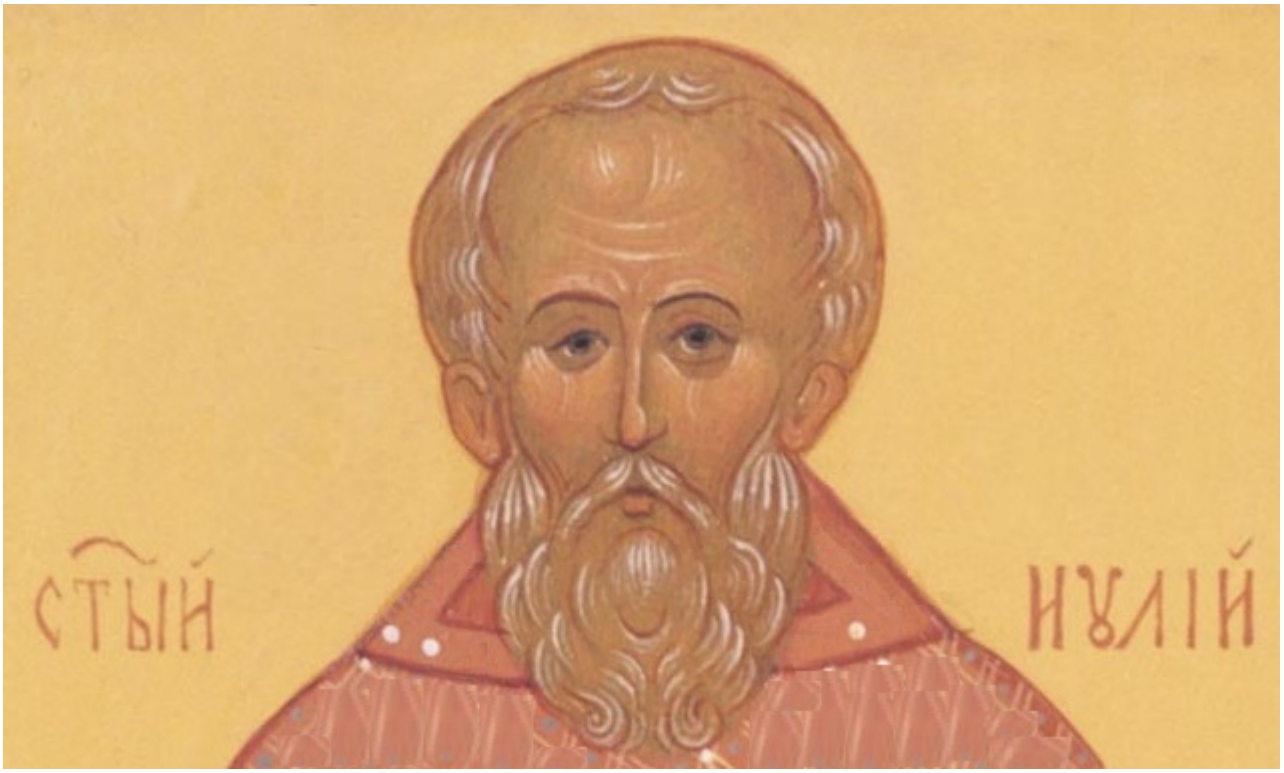
Мученик Твой, Господи, Иулиан/ во страдании своем венец прият нетленный от Тебе, Бога нашего,/ имеяй бо крепость Твою,/ мучителей низложи,/ сокруши и демонов немощныя дерзости. / Того молитвами// спаси души наша.

Кондак, глас 2:

Благочестия непобедимаго воина, и истины согласника и оружника, вси достойно восхвалим Иулиана днесь, и к нему возопиим: моли Христа Бога о всех нас.

(Непобедим воин на благочестието, на истината служител и оръженосец, нека всички днес достойно да възхвалим Юлиан и да въззовем към него: моли Христа Бога за всички нас.)

Житие на преподобните Юлий презвитер и Юлиан дякон (V в.)

Родината на светите Юлий и Юлиан била Мирмидония. Те били родни братя, от детство били възпитани в християнско благочестие и получили добро книжовно образование. Като достигнали пълнолетие, те започнали да водят живот в девствена чистота, служели на Бога с пост и молитва и се поучавали ден и нощ в закона Господен. Заради този богоугоден живот били удостоени с църковни степени - Юлий бил ръкоположен за презвитер, а Юлиан за дякон. И били в Христовата Църква като два светилника, сияещи с добри дела и прославящи с тях Небесния Отец. По това време сред пшеницата на светата вяра имало много от плевелите на езическите заблуждения. Макар че Изтокът и Западът вече се намирали във властта на християнските царе и благочестието навсякъде процъфтявало, езическото нечестие не било премахнато още докрай, особено по селищата, където хората в неразумна слепота се придържали към старото идолослужение. Тези двама Христови раби, преизпълнени с ревност по Бога, отишли в Цариград при благочестивия цар Теодосий Младши и го помолили да им даде царска грамота, за да могат безпрепятствено да

унищожват идолите в гръко-римската област, да разоряват и изгарят капищата и да посещават горички и градини, посадени в чест на идолите, и заедно с това да издигат Божии храмове и да разпространяват славата на Иисуса Христа. Царят им дал разрешение за това и го потвърдил с грамота, в която била прибавена заповед навсякъде по околностите и градовете всички управители на епархии (областни началници, князе, различни сановници и градоначалници) да се покоряват на Юлий и Юлиан във всички дела и да доставят за строежите на храмовете всичко необходимо. Те получили и благословение от патриарха за проповядване, съзиждане и освещаване на църквите. И ето тези двама свети Христови воини, като два апостола, се отправили в страната на гръко-римското царство и проповядвали на езичниците името на Иисуса Христа, обръщали мнозина към Христа Бога и ги утвърждавали във вярата не само със слово, но и с чудеса, защото от Бога им била дадена благодат и сила да изцеляват болните, да изгонват бесове и те навсякъде разрушавали идолските капища, а идолите унищожавали. В тези места, където елините им оказвали ожесточена съпротива, показвали царската заповед на управниците и градоначалниците и като получавали помощ от тях, светите мъже изпълнявали своето дело. Те издигали множество църкви не само от средствата на царската хазна, но и от щедрите дарения на истински вярващи християни, които, като виждали такива учители, просветители и чудотворци, не жалели своето имущество и го жертвали за светото им дело. По този начин те преминали от изток до запад, и построили сто църкви. Чудесата, които извършили, били безчислени, така че е невъзможно да бъдат предадени подробно и могат да се споменат само някои от тях.

Веднъж, при построяването на църква във Вивла, която се изграждала със старанието на светите братя, един от работниците поради невнимание отсякъл с железен

инструмент палеца на лявата си ръка. Изтекла много кръв и човекът паднал, от загубата на кръв и от болка, на земята като мъртъв. Светците, като видели това, взели отсечения пръст и го поставили към ръката, после осенили мястото с кръстно знамение и палецът се прилепил към мястото си, а раната зараснала. Те вдигнали от земята човека здрав, подали му в ръка железния инструмент, и му казали:

- Бъди здрав и се труди в името на Отца и Сина и Светия Дух.

В друго време светците се намирали в Медиоланската епархия, близо до град Гавдиан. Тук те очистили едно селище от идолските капища и сами се трудили над построяването на църквата (деветдесет и деветата по ред от построените от тях църкви). Заедно с тях на строежа работели и им помагали много вярващи. Покрай това място минавали някакви хора. Като видели работещите, те си помислили, че строителите ще ги задържат, и макар да не искат, ще започнат да ги убеждават да вземат участие в работата. И тъй като не можели да не минат през това място, те постъпили така: положили един от своите на носилка, като че ли е мъртвец, и се престорили, че карат умрял на погребение. Щом се приближили към мястото на строежа на църквата, светите братя се обърнали към тях с думите:

- Деца, помогнете ни в нашата работа.

Те отговорили:

- Не можем да се бавим, защото носим мъртвец за погребение.

- Не лъжете ли, деца? - попитал свети Юлий.

- Не, отче - отговорили те.

- Нека да ви бъде според думите ви - отговорил на това свети

Юлиан.

И хората продължили своя път. Като се отдалечили малко, казали на този, който се преторил на мъртъв да стане. Но той не ставал. Тогава започнали по-силно да го бутат, защото мислели, че спи. Но скоро се убедили, че той действително е умрял. Това чудо станало известно навсякъде и всички били в страх и ужас, така че вече никой не дръзвал да говори лъжа на светите мъже.

Известно време след това свети Юлий презвитер казал на брат си Юлиан:

- Остани ти, брате, да строиш деветдесет и деветата църква, а аз ще отида да потърся друго място, където бих могъл да издигна стотната, за да може след издигането на стотната църква на земята, по Божията благодат, да бъдем преселени в неръкотворната, вечна Църква на небесата.

Като казал това, Юлий се отправил на път. След около две мили разстояние достигнал едно езеро, наречено Мукорос, което било много голямо. В него той видял красив остров, на който никой не живеел. Като гледал острова отдалече, светецът започнал да обмисля как да отиде на него. И тъй като наблизо нямало лодка, той застанал на молитва и казал:

- Господи, Иисусе Христе, Боже всесилни! Подай ми всемогъщата Си десница, за да може този мой милот,който е върху ми, да ми послужи вместо лодка, и воден от Твоята десница, да отида на острова, без да потъна.

След като се помолил така, той прострял своя милот върху водата и като направил кръстен знак, застанал на него, и милотът, като лодка, не потъвал. Светецът държал в ръце жезъла си и гребял с него, като с весло управлявал по чудесен начин лодката и достигнал до този остров. Той слязъл на

острова, обходил го и много се радвал, като видял неговата красота. В средата на острова Юлий видял грамаден камък, който заемал много място. На него той решил да построи стотната църква, на името на светите дванадесет апостоли. Но на острова имало много змии и всякакви отровни влечуги и затова никой не се осмелявал дори и да се приближи. Светецът се качил на камъка, направил кръст от неголямо дръвче и го забил в една цепнатина на камъка. След това се помолил, извикал при себе си в името на Иисуса Христа всички змии и влечуги, и се събрало голямо множество. Светецът им казал:

- Достатъчно поживяхте на това място, сега в името на Пресветата Троица, на Отца и Сина, и Светия Дух, ви заповядвам да си отидете от острова и да предоставите това място за Божий дом и за Христовите раби, които имат намерение да обитават тук.

Щом светецът произнесъл тези думи, змиите и влечугите, сякаш разбрали думите му, веднага се покорили на повелението му - събрали се заедно и се отдалечили в западната страна на острова. След това влезли в езерото и преплували от другата страна, а островът се очистил. Светецът преминал обратно както първия път, отправил се към християнските селища, които се намирали в областта, и като получил от тях помощ и всичко необходимо, се върнал заедно с работниците на острова. След това се заел с постройката на църквата на светите Апостоли.

В това време неговият брат - дякон Юлиан, завършил постройката на църквата около град Гавдиан, замислил да направи в нея гроб за своя брат и започнал да го строи. Свети Юлий разбрал за завършването на тази църква и отишъл, за да я огледа и да посети брат си. Неговия брат го посрещнал със следните думи:

- Ето, братко, с Божия помощ и по твоите молитви

църковната постройка е завършена, само се строи гробът за теб, за да може след преставянето ти, тук да почива твоето тяло.

Но свети Юлий, изпълнен с пророчески дар, в отговор на това отвърнал на свети Юлиан:

- Побързай по-скоро да довършиш постройката на този гроб, защото на теб самият ще се наложи да почиваш в него.

И това се сбъднало. Когато гробът бил устроен, дякон Юлиан се преставил в Господа. Свети Юлий погребал с чест тялото на брат си, върнал се отново на острова, и продължил строежа на църквата, посветена на апостолите. Когато я завършил, той направил гроб за себе си, защото виждал, че краят на дните му приближава, тъй като вече бил на преклонни години. В това време в Медиолан бил назначен за епарх, който да управлява цялата страна, един сенатор на име Авдентий - човек с благороден произход, добродетелен и благочестив. Като узнал за светия, той пожелал да посети остров Мукорос с домашните си, за да види Божия човек Юлий презвитер и да види устроената от него църква. Когато пристигнали на острова, Авдентий се сподобил да получи благословение от светеца и да беседва с него за духовни предмети. Разгледал и църковното здание и след това се обърнал към светеца с такива думи:

- Отче, ако имаш намерение да строиш още нещо - кажи ми, и аз ще ти помагам със своите средства, защото с радост съм готов да ви услужа с всичко, от което се нуждаете.

На това светецът отговорил:

- Чедо! От нас не се изисква да строим нищо повече, остава само да построим около моя гроб, гроб за тебе, защото твоето тяло след кончината ти ще почива в тази църква.

Авдентий отговорил:

- Нека твоят гроб, отче, да бъде тук, а аз вече съм си устроил гроб в Медиолан.

- Повярвай ми, чедо - му отвърнал на това свети Юлий, - че твоето тяло ще бъде погребано до моето, а не на друго място.

Като побеседвал достатъчно със светеца и получил благословение от него, Авдентий се върнал в Медиолан. Скоро след това свети Юлий презвитер се преставил пред Господа и бил погребан в своя гроб, от който по молитвите му се подавали множество изцеления на болни. След преставянето на Юлий, негов заместник станал благочестивият презвитер Илия. Няколко години по-късно починал и Авдентий - медиоланският епарх, и бил положен в своя гроб в Медиолан, но сутринта на другия ден бил намерен да лежи извън гроба си, без да е изхвърлен от някого, но сякаш изнесен, и внимателно поставен до него. Отново положили тялото му в същия гроб, но и втория път той бил намерен да лежи извън гроба. Същото се случило и трети път. Искали да го положат на друго място, но никъде не могли да намерят място за погребение. Тогава близките му си спомнили думите, които свети Юлий казал на Авдентий, че той не ще бъде погребан на друго място, но само до неговото тяло, и отнесли тялото на Авдентий на остров Мукорос. Блаженият Илия, с кръстове, кандила и свещи посрещнал тялото на епарха и с подобаващи почести го погребал при гроба на преподобния Юлий.

Така се изпълнило пророчеството на светеца, за слава на Христа нашия Бог, с Отца и Светия Дух, прославян во веки. Амин.

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017